

“Ο Γέροντας Νεκτάριος Βιτάλης μικρό παιδί στην ψυχή”

/ [Γνώμες](#)

Το μεγάλο προσκύνημα του Αγίου Νεκταρίου στην Καμάριζα του Λαυρίου έχει ανεγείρει ο από εχθές ουρανοπολίτης, ο ομόζηλος των αγίων αγγέλων, ο μακαριστός Γέροντας Νεκτάριος Βιτάλης. Στο περικαλλέστατο αυτό ναοκεντρικό συγκρότημα, όπου ο Άγιος Νεκτάριος καταδεικνύει ακατάπαυστα την θαυματουργική χάρη του κτυπούσε μέχρι προχθές η καρδιά του αγαθού λευίτου τού Κυρίου μας, του πατρός Νεκταρίου Βιτάλη.

Ο Γέροντας Νεκτάριος ήταν ένα μικρό παιδί στην ψυχή. Όπως αυτά παίζουν αμέριμνα και στις συναναστροφές τους είναι ανεπιτήδευτα και θαυμάζουμε την απλότητα των τρόπων τους, έτσι θαυμάζαμε την απλότητα στη συμπεριφορά του Γέροντος προς όλους είτε ήσαν μικροί είτε ήσαν μεγάλοι, είτε ήσαν μορφωμένοι, είτε ήσαν αμόρφωτοι. Όταν τον βλέπαμε και τον ακούγαμε να διηγείται θαυμαστά περιστατικά της καθαρής του, της αγίας του ζωής, ή να μιλάει στους Αγίους μας, όπως εμείς στους φίλους μας, μου έρχονταν στο νου τα λόγια του Κυρίου μας: «Εάν μηστραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την Βασιλείαν των Ουρανών» (Ματθ. ιη΄ 3).

Και ρωτούσα τον εαυτό μου! Γιατί εμείς οι μεγάλοι να μην μοιάζουμε με τα μικρά παιδιά και γιατί να μην προσπαθούμε να βιώνουμε την απλότητά τους, όπως την βιώνει ο πατήρ Νεκτάριος; Η ζωή μας είναι μικρή και απλή. Ενώ εμείς με τις συμπεριφορές μας και τις επιδιώξεις μας την κάνουμε πολυσύνθετη εκείνος με την πίστη του την έκανε απλούστερη, την έκανε θεοειδέστερη.

Ενθυμούμε τα λόγια των Πράξεων των Αποστόλων για την ζωή των πρώτων Χριστιανών. Πώς ζούσαν; Τι επιθυμίες είχαν; Γράφει ο Ευαγγελιστής Λουκάς: «Είχον άπαντα κοινά και την ψυχήν μίαν». Δηλαδή, ως προς τα συμβατικά και υλικά πράγματα, ήσαν ανώτεροι και ανέμελοι και με χαρά μοιράζονταν τα αγαθά που είχαν, ως προς δε τις ψυχές και τα αισθήματα συνταυτίζονταν. Και «ήσαν ομοθυμαδόν» (Πράξ. β' 46) δηλαδή ζούσαν, θα λέγαμε σήμερα, κοινοβιακά, με πλούσια αισθήματα αγάπης, προσανατολισμένα ολοκάρδια στην επικοινωνία, «εν αγαλλιάσει και αφελότητι καρδίας» (Πράξ. β' 46). Βλέπετε τί γράφει ο Ευαγγελιστής; Ζούσαν με αφελότητα καρδίας, δηλαδή με απλότητα, χωρίς να περνά από τις σκέψεις τους δεύτερος πονηρός λογισμός για τα λεγόμενα των άλλων. Ήσαν άδολοι, αγνοί, δοσμένοι σ' αυτό το παραδείσιο βίωμα της ειλικρίνειας, της αθωότητας, της αυτοπροσφοράς. Ακριβώς όπως ήταν δοσμένος ο Γέροντας Νεκτάριος, γι' αυτό και ο Θεός άκουγε τις προσευχές του και ο φερώνυμός του Άγιος Νεκτάριος έσπευδε να του εκπληρώσει κάθε θεοφιλή επιθυμία, όχι μόνο δική του, αλλά και όλων όσοι έτρεχαν και τον παρακαλούσαν να μεσιτεύσει στον θαυματουργό Άγιο, για τον οποίο καμιά αρρώστια δεν είναι ανίατη, για την υγεία τους και την ευόδωση των θεαρέστων προσπαθειών τους.

Στην εποχή μας, όπου έχει πλατειάσει η γνώση και όλοι θεωρούν τον εαυτό τους αυθεντία στο είδος τους, στην επιστήμη τους, στην ειδικότητά τους, η απλότητα της γνώσεως του γέροντα Νεκταρίου μας εντυπωσίαζε. Και τούτο γιατί η γνώση του δεν προερχόταν από τη «θύραθεν παιδεία», αλλά ήταν απόσταγμα θεϊκής σοφίας, σοφίας που χαρίζει ο Θεός «τοις αγαπώσιν Αυτόν» (Ιακ. α' 12).

Σε παρακαλούμε, Γέροντα Νεκτάριε, με την παρρησία της απλότητάς σου μνημόνευε τώρα από τον ουρανό και όλων μας μαζί με τον μεγάλο μας Άγιο Νεκτάριο, τον θαυματουργό. Η καθαρή σου ζωή σου επιτρέπει να έχεις παρρησία προς τον ευσυμπάθητο Κύριό μας, Αυτόν που χαριτώνει και δοξάζει τους «καθαρούς τη καρδιά» (Ματθ. ε' 8), και να πρεσβεύεις για όλους εμάς που καταφεύγουμε στίος ικεσίες σου, για να βρούμε έλεος την ημέρα της Κρίσεως.

κείμενο: Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας